

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 258.520 van 22 januari 2024
in de zaak A. 237.181/VII-41.663**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Dirk Geens
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Lange Lozanastraat 24
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout
 kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
 Orchideestraat 61 A
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 6 september 2022, strekt tot de cassatie van arrest nr. 276.432 van 24 augustus 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.090 van 14 november 2022.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 november 2023.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Daan Lernout, die *loco* advocaat Dirk Geens verschijnt voor verzoekster, en advocaat Brecht Heirman, die *loco* advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoekster op 6 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft het verzoek niet-ontvankelijk verklaard met een beslissing van 12 juli 2019. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft verzoeksters beroep tegen deze beslissing verworpen met een arrest van 24 januari 2020.

3.2. Op 28 april 2022 neemt de verwerende partij ten aanzien van verzoekster een beslissing houdende “bevel om het grondgebied te verlaten –

verzoekster om internationale bescherming” (hierna: de aanvankelijk bestreden beslissing).

Verzoekster stelt op 24 mei 2022 tegen deze laatste beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 24 augustus 2022 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Standpunten van de partijen

4. Verzoekster werpt in een enig middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: wet van 29 juli 1991).

Verzoekster voert aan dat zij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had laten gelden dat de aanvankelijk bestreden beslissing geen enkele overweging of motief bevatte met betrekking tot haar persoonlijke situatie. De verwerende partij leek enkel rekening te houden met de vaststelling dat verzoeksters verzoek om internationale bescherming werd afgewezen en dat verzoekster geen paspoort bezat met een geldig visum. Deze motivering stelt verzoekster niet in staat te begrijpen op welke manier de verwerende partij rekening heeft gehouden met haar persoonlijke situatie, in het bijzonder voor de terugkeerverplichting. Uit geen enkel motief in de aanvankelijk bestreden beslissing kan worden afgeleid dat de verwerende partij bij het nemen van die beslissing rekening heeft gehouden met verzoeksters persoonlijke situatie. De verplichting daartoe vloeit nochtans voort uit artikel 3 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, gelezen samen met de wet van 29 juli 1991.

Verzoekster wijst op de door haar voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgeworpen en toegelichte schending van de wet van 29 juli 1991 en op de verplichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om zijn rechterlijke uitspraken te motiveren. In het bestreden arrest wordt enkel verwezen naar een interne nota van de dienst Vreemdelingenzaken en geoordeeld dat verzoekster niet kan worden gevolgd in haar kritiek dat, voorafgaand aan het nemen van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten, geen rekening is gehouden met haar persoonlijke situatie. Volgens het bestreden arrest blijkt uit het administratief dossier dat de elementen van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet werden geëvalueerd. Verzoekster is van oordeel dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het middelonderdeel betreffende het niet-vermelden van motieven betreffende haar persoonlijke situatie onbesproken laat en aldus artikel 149 van de Grondwet schendt.

Verzoekster benadrukt verder dat het in het licht van de formelemotiveringsplicht niet volstaat dat de door de dienst Vreemdelingenzaken te maken beoordeling alsnog zou zijn gemaakt, hetgeen zou blijken uit het administratief dossier, doch zonder de vermelding van enig motief in de aanvankelijk bestreden beslissing. De motieven moeten immers kenbaar zijn, vóór of ten laatste met de eindbeslissing. Omwille van de wapengelijkheid staat een eventuele inzage van het dossier, voorafgaand aan het beroep tot nietigverklaring, niet garant voor een doeltreffende rechtsbescherming.

Verzoekster besluit dat de verwijzing naar een voorafgaande nota waaruit zou blijken dat rekening werd gehouden met de elementen bedoeld in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, zoals het geval is in het bestreden arrest, niet kan volstaan. Die nota bevindt zich enkel in het administratief dossier en werd niet ter kennis gebracht van verzoekster.

5. De verwerende partij stelt in de memorie van antwoord dat verzoekster zich niet kan beroepen op een mogelijke schending van de wet van 29 juli 1991 aangezien deze niet van toepassing is op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest.

Wat de voorgehouden schending van artikel 149 van de Grondwet betreft, citeert de verwerende partij de uitgebreide motieven van het bestreden arrest. Uit die motieven blijkt afdoende waarom de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de aangevoerde schending van de vermeende bijzondere motiveringsplicht in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet aanvaardt. In het bestreden arrest wordt concreet vastgesteld dat de verwerende partij de vereiste belangenafweging wel degelijk heeft gemaakt bij het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing.

In de mate dat verzoeksters kritiek blijkt te zijn gericht tegen de aanvankelijk bestreden beslissing, merkt de verwerende partij op dat de Raad van State als cassatierechter niet de plaats van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter mag invullen.

Ondergeschikt laat de verwerende partij nog gelden dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet enkel bepaalt dat rekening moet worden gehouden met bepaalde fundamentele rechten van de betrokken vreemdelingen doch niet dat ook specifiek moet worden gemotiveerd omtrent de in deze bepaling vermelde belangen. Bovendien had verzoekster de mogelijkheid om in de stukken van het administratief dossier na te gaan of de verwerende partij de voorwaarde van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet had nageleefd bij het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing.

6. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoekster het middel en licht zij het nog kort nader toe.

Beoordeling

7. Verzoekster heeft voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder meer een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 opgeworpen en gewezen op haar gezondheidstoestand die de verwerende partij bekend zou zijn geweest. Na concreet te zijn ingegaan op haar

gezondheidstoestand, heeft verzoekster laten gelden dat haar een verwijderingsmaatregel werd opgelegd “terwijl niet blijkt dat met haar (geken)de gezondheidstoestand werd rekening gehouden voorafgaandelijk het opleggen van deze maatregel”, dat “in de [aanvankelijk] bestreden beslissing geen enkele overweging noch een motief te vinden is dat handelt over de persoonlijke situatie van de verzoekende partij”, dat “[d]e gegeven motivering [...] de verzoekende partij niet in staat [stelt] te begrijpen op welke manier met haar persoonlijke situatie werd rekening gehouden bij het nemen van de [aanvankelijk] bestreden beslissing”, dat “[g]een enkel motief [...] hierover [is] terug te vinden in de [aanvankelijk] bestreden beslissing, waaruit kan worden afgeleid dat met de persoonlijke situatie van verzoekster door de gemachtigde werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing”.

Volgens het bestreden arrest “kan [verzoekster] niet gevolgd worden in haar kritiek dat er, voorafgaand aan het nemen van het bestreden bevel, geen rekening is gehouden met haar persoonlijke situatie” en “[blijkt] uit het administratief dossier [...] dat de elementen van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, voorafgaand aan het nemen van het bestreden bevel, geëvalueerd werden”, waarvoor hij citeert uit een interne nota van de verwerende partij in het administratief dossier. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dat uit die nota en een verslag van een ambtenaar-geneesheer van 25 april 2022, waaruit hij eveneens citeert, “blijkt dat de verwerende partij verzoeksters medisch dossier heeft onderzocht in het licht van een terugkeer naar Griekenland waar zij over een internationale beschermingsstatus beschikt” en hij besluit dat verzoekster “met haar betoog niet aan[toont] dat er bij het nemen van de bestreden beslissing geen belangenafweging conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd gemaakt”.

8. Om een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten te nemen op grond van artikel 52/3, § 1, *iuncto* 7 van de vreemdelingenwet, volstaat het niet enkel vast te stellen dat de betrokkene op het grondgebied van het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, met name een geldig paspoort

voorzien van een geldig visum. Het bestuur dient op grond van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet ook rekening te houden “met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt slechts dat rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land doch het houdt geen bijzondere motiveringsplicht in. Dit doet geen afbreuk aan de verplichtingen die voortvloeien uit de wet van 29 juli 1991, die van toepassing is op de aanvankelijk bestreden beslissing.

De wet van 29 juli 1991 is als dusdanig niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Wel kan de Raad van State als administratieve cassatierechter het middel onderzoeken waarin wordt opgeworpen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter bij de beoordeling van de aanvankelijk bestreden beslissing de inhoud van die wet zou hebben geschonden, zonder dat de Raad van State zich daarbij echter in de plaats van de annulatierechter kan stellen om zelf te oordelen of de motivering van die beslissing afdoende is of niet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De in artikel 149 van de Grondwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is

gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepaling wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van artikel 149 van de Grondwet. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

9. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt enkel dat verzoekster met haar betoog niet aantoonde dat de verwerende partij bij het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing geen belangenafweging conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet heeft gemaakt.

Daarmee antwoordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter niet op verzoeksters kritiek dat de aanvankelijk bestreden beslissing dienaangaande geen enkel motief bevat en dat het haar onmogelijk is na te gaan of de vereiste belangenafweging is gebeurd in het licht van haar gezondheidstoestand. Hij gaat niet in op de voorgehouden schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, noch impliciet noch expliciet. In die mate beantwoordt het bestreden arrest niet aan de vereisten van de door artikel 149 van de Grondwet opgelegde jurisdictionele motiveringsplicht.

10. Het enige middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt arrest nr. 276.432 van 24 augustus 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest dient te worden overgeschreven in de registers van bovenvermelde Raad en melding ervan moet worden gemaakt op de kant van de vernietigde beslissing.

3. De zaak wordt verwezen naar de anders samengestelde Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 22 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 770 euro, die verschuldigd is aan verzoekster.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op tweeëntwintig januari tweeduizend vierentwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Peter Sourbron,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams